

Henryk Bogacki

"Offenbarung und Geschichte", Eduard Schick, Mainz 1968 : [recenzja]

Collectanea Theologica 39/3, 189

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nych. Nie zadowala go również formuła *partim-partim* katolickiej teologii potrydenckiej, która właściwie rezygnuje z poszukiwania dla pewnej części dogmatów uzasadnienia w Piśmie św., a odwołuje się dla nich do Tradycji uzupełniającej, choć argument z Tradycji nasuwa nie mniejsze trudności niż argument skryptyrystyczny.

Newman tworzy własną teorię wyjaśniającą rozwój zrozumienia prawd objawionych. Nauka Pisma św. podlega rozwojowi, gdyż niewyraźność słowa Bożego prowokuje wierzących do zgłębiania jego treści. Choć trzeba poszukiwać dowodów skryptyrystycznych, lecz gdy się uzna niemożność adekwatnego wyrażenia prawdy objawionej w słowach, nie można domagać się wyraźnych świadectw z Pisma św. dla każdego punktu doktrynalnego zdefiniowanego przez Kościół. Podany przez Newmana sposób pojmowania owej penetracji prawdy Bożej przez wiernych jest bliski współczesnym koncepcjom, które uznają, że wszyscy wierni, a nie tylko hierarchia, wnioskują z treść Objawienia. Pogłębienie znajomości Objawienia jest wynikiem końcowym, wypadkową skomplikowanych procesów i w nich właśnie na różny sposób uczestniczą wszyscy w Kościele.

Newman przy końcu życia mógł stwierdzić, że jego przynależność do Kościoła rzymskiego nie osłabiła poglądów wyniesionych z „ewangelizmu”, w którym wzrósł, lecz je tylko uzupełniła.

Ks. Henryk Bogacki SJ, Warszawa

EDUARD SCHICK, *Offenbarung und Geschichte*, Mainz 1968, Matthias-Grünewald-Verlag, s. 96.

Autor podjął w pięciu rozdziałach próbę przedstawienia współczesnej problematyki dotyczącej sposobu rozumienia historycznego charakteru Objawienia. Kolejne rozdziały poświęca następującym kwestiom: historyczne i teologiczne problemy współczesnych badań nowotestamentowych; zagadnienie „Jezusa historii” i „Chrystusa wiary” w dociekaniach egzegetycznych; program, możliwość i granice „odmitologizowania”; teologiczne rozważania nad rzeczywistością Zmartwychwstania; Objawienie, Pismo św. i Tradycja we wzajemnym organicznym powiązaniu w ramach Kościoła.

Dociekania egzegetyczne pokazały, że pisma Nowego Testamentu stanowią wyraz żywego przepowiadania wiary przez Kościół pierwotny. Wszystkie zagadnienia poruszane przez autora obracają się wokół jedności zachodzącej między historycznym Jezusem a Chrystusem stanowiącym przedmiot tego przepowiadania, Schick, biskup pomocniczy w Fuldzie i przewodniczący komisji biblijnej przy fuldajskiej konferencji episkopatu, łączy poprawną i dokładność naukową z umiejętnością posługiwania się językiem zrozumiałym również dla tych, którzy nie są specjalistami w dziedzinie biblistyki.

Autor nie podaje oryginalnych rozwiązań poruszanych przez siebie problemów, lecz zbiera odpowiedzi przedstawiane we współczesnej teologii katolickiej, uwzględniając przede wszystkim stanowiska zajmowane podczas dyskusji w czasie trwania ostatniego soboru, a częściowo wyrażone w jego uchwałach. Zasadniczą tezę Schicka, przewijającą się przez wszystkie rozdziały jest stwierdzenie, że na rzeczywistość Kościoła składają się dwa istotne elementy: obecność Ducha Świętego w życiu Kościoła oraz przyjęcie skoncentrowanej w Chrystusie historii zbawienia, o której świadczy Pismo św.

Ks. Henryk Bogacki SJ, Warszawa